

τη Λάμια. Έτσι κ' εγώ άπαρχλαχτα! Περπατώντας, άφου πλήγωσα τ' ά πόδια μου, βρισκω σ' ένα άγριότοπο μια κκοκρόσωπη γυναίκα.

— Έσένα πάλι πώς σε λείε, νάχω καλό ρώτημα;

Κ' ήτανε μεγάλη ή κκοκρόσνη μου να τής μιλήσω.

— Φτώχεια, μου λείε κα' τούτη.

— Σε ζητάει ή άπαυτή σου!

Θέλησε να με πιάση με τ' ά καλαμένια χέρια της. Τήν άκαποδογύρισα. Καί δρόμο ύστερα! Δέν άκουγα βρισίες, μήτε κατάρες. Πήρατα έρημιές και ξερολάγκυδα. Τώρα περιμένα το τρίτο συνκπάντημά μου. Έτσι που λένε και για το Βασιλόπουλο. Νά τη, ή κοφύχρονη μπροστά μου!

— Γιατί σου, κυρά Φτώχεια, χαιρετίσματα! τής φώναξα.

— Καλώς τονε, πώς με γνωρίζεις; Κ' εγώ άμα σ' είδα, και σ' άγάπησα. Παιδί δικό μου είσαι σύ. Έλα μαζί μου.

— Έγώ δικό; σου; Νά χαθής από τ' ά μάτια μου, βρυκόλλα!

Πιαστήκαμε με νύχια και με δόντια. Τέλος τή γλύτωσα άκριβά. Πήδησα πάνωθέ της. κ' έφυγα τρεχάτος. Ήμουνα πληγωμένος, κ' έφρασα κατ άπ' τ' ά πεσίμου πίσω μου.

Άφου τραβήξα τ' ά μέρια, που δέν τ' άπαθε το Βασιλόπουλο, έφρασα τέλος στο Παλάτι. Ίδιο, άντιφρειαστο σαν τού παραμυθιά! Κουρασμένος, και χωρίς να πάρω τήν άναπνοή μου, θέλητα να μπω.

Το Βασιλόπουλο βρισκει άνοιχτή τή θύρα, όσες φρες κ' άν έρχεται. Και μπαίνει, κ' έντα μώνει τήν κόρη που κοιμάται. Κ' ή κόρη τ' ά ξέρει αυτό, και περιμένει νάρθη ή νύχια να τήν ξυπνήση. Καί ξυπνάει ή πονηρή.

Μά τώρα ή θύρα είναι κλειστή και σφραλισμένη. Νά χτυπήσω; σκίφτομαι με δαίλιεκα. Θά δοκιμάσω!

Χτυπώ, ξαναχτυπώ. Καμιά δέ βρισκω άποκριση. Κάνω τή θύρα ν' άντηγήση σαν καμπάνα. Τέλος άκούω άργό περπάτημα.

— Ποιά είσαι; με ρωτάει φωνή γυνίκιας άτρικη, που γίνονταν πει άγρια με φοβισή.

— Άνοχτε μου!

— Κάμε να σου άνοιξη ή θύρα μοναχή της! Δέν άνοίγει παρά σ' όποιον είν' έξω να τήν ύποτάξη. Πρόσταξε τήν, άν μπορείς! Η σπάσε τήν τή θύρα

κ' έμπα! Έίτε άνίθα κ' άπ' τ' ά παραθύρι. Δέ με μέλει.

— Έίσαι ή παρακόρη; τής λέω με θυμό.

— Είμαι ή Κυρά! Μοίρα με λένε. Σκαάβα για κείνον που θα μ' άποχτήση.

— Συμπάθω με, άποκρίνομαι. Τώρα σε κατάλαβα. Όστε δέν είν' εκείνη που κοιμάται; Θά καμα λάθος στο παλάτι.

— Κουτέ! Άγρυπνη περιμένα τόν ξεφαντωτή να ξεφαντώτη άντάμα μου. Έλα, θ' άνοιξης;

— Όχι, δέ θ' άνοιξω πειά. Με κουράσε ο δρόμος ο μεγάλος ποδιαμα. Κ' οι μάγισσες του δρόμου μούκωσαν τ' ά ηπατα με τής κατάρες τους.

Όμως έννοια σου, κυρά μου. Θά σου δώσω έναν άλλο σύντροφο καλύτερό μου. Θά σου στείλω γ' ώ τ' ά Βασιλόπουλο. Αυτό βρισκει όλες τής θύρες άνοιχτές και μπαίνει. Άν μπορείς, άς άνοιξη και τή δική σου!

Και τής γύρισα τής πλάτες κ' έφυγα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Λάβαμε από τή Λόντρα ένα πολύ διαφέρο φυλλάδιο, ξανατυπωμένο από τ' ά Νομισματικά Χρονικά». Είναι μια διαλεξη που έκαμε τελευταία εκεί ο έμογενής Κοσ Ι. Μαυρογορδάτος, ο όποιος όχι μόνο έχει κάνει μια πολύ καλή συλλογή από αρχαία νομίσματα, μα και τις άρες που του περισσεύουν από τή δουλειά του, περνά μελετώντάς τα.

Ο τίτλο του φυλλάδιου είνε : «Έίχε ή Αίγυπτο Νομισματοκοπέο πριν τους Μαικεδονικούς χρόνους;» Η γενική ιδέα, μα; λείε ο Κύριος Μαυρογορδάτος, είναι πώς, εζίν τ' ά νομίσμα που άναφέρει ο Ήρόδοτος ότι έκοψε ο Άρσάνθης, Πέρτης Σατραπής τής Αίγυπτου στον καιρό του Δαρείου, κανένα άλλο νομίσμα δέν κόπηκε εκεί, πριν τή Μακεδονική κατάχτηση. — Άπό δύο όμως μικρά άσημένα νομίσματα που άγόρασε τόν Άπρίλη του 1902 σαν πουλήθηκε ή συλλογή Delbeke, ο Κοσ Μαυρογορδάτος φτανει στο συμπέρασμα, άφου τ' ά ζετάση και τ' ά περιγράψη στή μελίτη του, πώς πρέπει να κόπηκαν μεταξύ του 390 και του 350 Π. Χ Τ' ά νομίσματα αυτά, εζίν τόν τύπο και τ' ά χαρακτηριστικά των συγχρόνων Άθηναϊκών νομισμάτων, έχουν και τ' ά σύμβολα τ' ά ξεχωριστά τής Αίγυπτιακής τέ-

χνης. Είταν ή εποχή που ή δημοτικότητα και ή φήμη των Άθηναϊκών νομισμάτων είχαν φτάσει στο μεγαλύτερο τους σημείο και που οι κυβερνήτες των διαφόρων μεσημεριονοδικών μερών του Περσικού Βασιλείου — μερών που βρισκότουσαν σε άδιάκοπη επανάσταση — έβάζον τή «Γλαύκη» στα νομίσματά τους. Ός τώρα νομίζαμε πώς ή Αίγυπτο, άν και στην εποχή εκείνη είταν επαναστατημένη, με επιτυχία μάλιστα, έκανε έξίλεση τής συνήθειας αυτής, γιατί δέν είχαμε βρει νομίσματα καθαρώς Αίγυπτιακά και γιατ' στην Αίγυπτο βρέθηκαν τόσα και τόσα νομίσματα Άθηναϊκά, άληθινά και μιμητες από τους Σατραπες. Τώρα όμως που μια από τις πιο αρχαίες σφραγίδες, έσθάρτηκε στην Αίγυπτο, και που νομίσματα με έερογλυφικά Αίγυπτιακά, χαρακτήρα καθαρώς τοπικού, ξεπροβάλλουν, ίσως θάχουμε, λείε ο Κοσ Μαυρογορδάτος, ν' άλλάξουμε ιδέα για τ' ά ζήτημα τής εποχής που άρχισαν να κόβονται νομίσματα στην Αίγυπτο

Δ. Π. Π.

ΓΙΑ ΤΗ "ΜΕΓΑΛΗ ΑΥΡΑ,"

Άγαπητέ μου κ. Σκίαη,

Πρώτα, πρώτα να σ' άς ευχαριστήσω για όσα μου γράφετε.

Σκοπός μου όμως εδω είναι να σ' άς πω με δυο λόγια πόσο με ζωογόνησε ή «Μεγάλη Αύρα». Βγαίνετε μ' αυτά σας τ' ά έργα σ' άνοιχτούς δρόμους και πετάτε ευθικά και άρμονικά και με τέχνη που δέν τ' ά φοβάται τ' ά μεγάλα τ' ά ύψη. «Ο Άρχαίος του Αίγαίου γεμάτος χρώμα και ζωή. Λαμπρή μεγαλογραφία. Ο Νουσταίος» άρμονικός και διαφανός, με μια λυπητεράδα π' ά να σου θυμίζει τούς περιφημους «Τάφους». Κι όχι με παραπολι άπειρομισμό» μήτε τ' άνα μήτε τ' άλλο. «Το τραγοδι του Ξέρον» δυνατό και μεγαλοφάνταστο. «Αί Άρχαία Πόλεις» ίσως όχι τόσο καλή, και παραπολι λογόδικο. «Όμως κ' εδω ή ιδέα ή άφροσύνη στην Ίδρα και στην Πατρίδα, με άθιάτα ιδανικά στο νοΐ. «Το τραγοδι του Άρσάνθου» από τ' ά καλύτερα. «Όρατες εικόνες κ' διάνοιχτος δαίλιος». «Το Στοιχειό του Χειμώνα», λαμπρός άνήλικος του «Σύννεφου» του Shelley. Ός τ' ά τέλος του βιβλίου άλλο δέ βρισκω παρά άρμονία και ποίηση, όπως έπρεπε

το λέω και πάλι. Οι μεγάλες μηχανές του έργοστασιου δέ δουλεύουν, γιατί με α δέ μου επιτρέπεται με τήν κατάσταση αυτή των καζανών, να δώσω π' άση περισσότητα από ή άριστοφάρες. Για τούτο, όπως κεραιονίστα, κ' άνοχία του έργοστασιου είναι πίσω, και για τούτο ίτα ίτα ζήτησα, εγώ ν' άς δώ σήμερα, και να σ' άς θυμίσω κ' ά τήν ά ανάγκη.

ΦΙΝΤΗΣ. Ήγους τ' ά μίτη τ' άς δουλειές, που δέ με επιτρέπουν να καλύτερήσουμε τήν εργασία για τ' άσον καιρό όσες χ' άζεται για να γίνει ή άλλαγή των καζανών. Μ' άραμε να δουλέψουμε όπως όπω.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Μά ύπάρχει φόβος, σοβαρός φόβος, κ' έργοστασιάρχη, για κ' άνα δυστύχημα.

ΦΙΝΤΗΣ. Το καθετί, σοβαρό μου τ' ά παρασταίνετε όλοι ίσείς. Ήρετες καλ' πώς δέ συνθηζώ ν' άκούω ποτέ κανέναν από σας. Άν δέν τ' άλανα αυτό, εδω και πολύν καιρό θά είτανε καταστραμμένα τ' ά οικονομικά μου.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Ευτυχώς στεκούνται τόσα καλά τ' ά οικονομικά σας, όστε ή λίγη χασομέρια του έργοστασιου, να είναι άσημάντη για σας.

ΦΙΝΤΗΣ. Ποιά; τ' ά λείε αυτά; Κι' άν στέ

κωνται καλά τ' ά οικονομικά μου, όπως λές, δέν είμαι ύποχρεωμένος βέβαια να κάνω τ' ά κέρια του ενός και του άλλου.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Δέν είναι κέρια μου, κ' έργοστασιάρχη, είναι άνάγκη.

ΦΙΝΤΗΣ. Ο έργοδότης σήμερα κ' άνάγκη, π' άς πρέπει να κοπούν με τ' ά μεγάλο άτμοσφαιροφυλάκι, όλες οι σιδερένιες πλάκες που θ' άς χρειαστούν αυτές τις μέρες. Λιπών με λίγα λόγια. Πρέπει να κοπούν και φροντίτε να δώσε με τήν άπαιτημένη τήν κατάλληλη κινητήρια δύναμη.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Τι λίτε κ' έργοστασιάρχη; Τις πλάκες αυτές τις είδα κ' εγώ. Οι περισσότερες έχουν πάχος 10 εκατοστά. Για να κοπούν πρέπει τούλάχιστο ή πίεση του άτμου να πάη ίσαμε 9 άτμοσφαιρες.

ΦΙΝΤΗΣ. Νά πάν.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Σ' άλνετε έτσι τούς ανθρώπους σας στην καταστροφή. Γιατί νομίζω, πώς είναι αδύνατο ν' άποφύγουμε τήν έκρηξη.

ΦΙΝΤΗΣ. Τούς ανθρώπους μου; Συνήθισα να μην έχω ανθρώπους εγώ. Όσοι με δουλεύουν στο έργοστασιο, δέ με δουλεύουνε χάρισμα, πλερώνονται και με δουλεύουν. Κ' εγώ που πλερώνω έχω άκαι-

τηση να με δουλεύουνε τυφλά.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Τόσο τυφλά όστε ν' άψηρούν και τή ζωή τους;

ΦΙΝΤΗΣ (άπότομα). Να έίνε τους κρένει αυτή ή ζωή, άς πάνε να έρω με τ' άλλο.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Τ' ά άλλη ζωή, σ' ά είναι που τους σ' άλνετε σ' άς;

ΦΙΝΤΗΣ (που δέν άκουσε). Έίτε, είσαι φτιαγμένος για μια τέτοιή ζωή. Ήσται γυναιμένος για μια τέτοια δουλειά. Και δέν μπορεί να παραπονεσας. Κι' άν αυτή ή ζωή σου, κρυβει τή δυστυχία, όπως άλνεκ κ' άναχτήσε, δέ φοβήσαι να π' άς είστε κ' άνωμένοι και για τή δυστυχία άκόμα. Περίεργο πράμα! Τι δ' άβηλε, είσαι σ' άπέν τ' ά κόσμο δέ τ' ά είναι φτυχισμένοι και κ' άκου.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Ά! κ' άνα Φιντή, πόσο άδικος είστε για μες. (Άλλάξα τόνο). Όχι, να τ' ά ξέρετε καλά, όχι δέν είμαστε γυναιμένοι έμεις για τή βασανισμένη αυτή ζωή. Η άνάγκη, ή μεγάλη άνάγκη μες κάνει να τήν ύποπέρουμε.

ΦΙΝΤΗΣ. Βλπε πολλή φρα παίρνεις.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ. Σ' άνωρέστε με, κ' έργοστασιάρχη. Μι π' άγει τ' ά δικό. Κ' έπειτα μου θυμίσαστε πράματα, που όσα κ' άποφύγω να τ' ά συλλο

